

SENYORA: Recordeu que la casa

D. H.

50 - SALMERON - 50

és la que ofereix a més bon preu
els millors assortits de GENERES
DE PUNT

la rambla

(ciutadania)

Casa Rodó

FONTANELLA, 14

Secció de sastreria a mida,
per home

PREUS REDUÏTS

El moment polític

Joan Lluhi Vallescà

diu que l'«Esquerra» està per damunt de totes les diferències

per L. AYMAMI i BAUDINA

Amb el plantejament de la crisi al Govern de la Generalitat sembla que la política catalana va a fer un capgirall. I diem "sembla" perquè no cal fer massa cas de certes actituds que obeeixen més que a finalitats polítiques normals a causes d'ordre personal.

Es un fet innegable que "La Publicitat", òrgan oficial del Partit Catalista Republicà i oficial del senyor Amadeu Hurtado (el qual, per cert, no pertany a l'esmentat partit), ha canviat de posició d'una manera sobtada. El bon lector de "La Publicitat" que llegeix cada dia aquest diari perquè se sent identificat amb la seva política, passa uns moments de desconcert extraordinari. Cada dia sap menys on posa els ulls. Fins ara, li havien fet creure que a l'«Esquerra» només hi havia un grup selecte: el grup Lluhi, Terradellas, Xirau, etc. Tot el restant era per al lector conscient de "La Publicitat" una cosa gairebé infecta, l'obstacle que no permetia establir cap mena de contacte amb l'«Esquerra». I bé: quan ja n'estava convençut, quan el diari anava a situar-se posant-se enfront del "terroirisme català", quan per millor fer aquesta feina acabaven d'esser acomiadats els dos únics redactors del diari afiliats a l'«Esquerra», quan ja el bon lector havia fet un cert entrenament llegint articles contra Macià, Companys, Dencàs i altres figures del partit, ve la crisi del Govern de la Generalitat i amb la crisi un canvi radical de posició de "La Publicitat". Els indesitjables esdeveniments desitjats i

viceversa. La mateixa ploma que escrivia penjaments escrits elogis i així estem.

El senyor Hurtado — i amb ell tres o quatre senyors del P. C. R. — no creuen que la sinceritat sigui una cosa essencial, i perdudes les esperances de situar-se donant la batalla cara a cara, opten per la política del "divideix i venceràs". Perquè si els elogis d'avui com els elogis d'ahir fossin sincers, la seva actitud seria digna de totes les consideracions. Però com que no és possible que una cosa sigui i no sigui al mateix temps, hem de creure que ni són sincers els elogis d'avui ni ho eren els d'ahir. Mirallets per a caçar aloses, a tot estirar...

El cas és que aquests dies s'ha parlat — i encara es parla — d'una aproximació entre Acció Catalana, el senyor Hurtado i l'«Esquerra», i per tal de polsar opinions autoritzades hem anat a veure, de moment, el senyor Lluhi i Vallescà perquè ens digués el seu parer.

El senyor Lluhi ha respost a la nostra pregunta amb una altra pregunta:

— En sabeu vos alguna cosa? —
— Periodista, però, no se n'ha d'anar mai de buit i ens hem deixat intervenir.

— Sembla — hem dit — que entre alguns elements de l'«Esquerra» i altres d'Acció Catalana hi ha iniciades negociacions per arribar a un acord...
— Sobre què? — ens pregunta el senyor Lluhi.

— Un acord — insistim — amb vistes a les properes eleccions. Una entesa, un pacte...

JOAN LLUHI

(per SHUM).

Lluhi, aleshores, respon decidit:

— Jo no en sé res. Per altra part, no ho veig clar. Comprèn que dos partits puguin pactar per conveniència mútua. Però en aquest cas... "Acció Catalana" és una ficció. Una ficció purament barcelonina...

— No us ho discutiré. Però imagineu-vos que abans de les eleccions es planteja la cosa a l'assemblea de l'«Esquerra». Quin serà, en aquest cas, el vostre parer?

— El mateix d'abans de les darreres eleccions. L'«Esquerra» Republicana de Catalunya no és un partit tancat. Qui vulgui venir

amb nosaltres serà ben rebut. Això, però, no té res a veure amb els pactes ni amb les aliances. Aquest és el meu punt de vista. Jo no sóc el partit...

La conversa, iniciada a l'inrevés, segueix ara el curs que nosaltres volíem. Parlem de l'actitud política actual de "La Publicitat". Lluhi ens diu:

— És una actitud desconcertant. Jo estic segur que la gent que encara segueix de bona fe Acció Catalana, de la qual aquest diari és òrgan oficial, no l'aprova. Quan es perd el timó es fan aquestes coses.

— I si tot això fossin prepa-

ratius per a l'ingrés del senyor Hurtado a l'«Esquerra»?

— Allà ell.

Què farieu si fos veritat?

Home, això el partit ho hauria de dir. No tinc, però, cap inconvenient de dir-vos que si era consultada la meua opinió, seria desfavorable. Jo votaria en contra. Per molts motius: perquè no el considero home d'«Esquerra», perquè és massa afecionat als procediments tortuosos i gens amic de donar la batalla d'una manera oberta. A més, recordaria la seva actuació en la darrera campanya electoral combatent d'una manera acarnissada l'«Esquerra» Republicana de Catalunya, des del President Macià fins als darrers dels seus homes representatius. Hi ha alguns homes a "Acció Catalana" d'una certa vàlua, evidentment, i jo no seria cap obstacle, ans el contrari, si volien ingressar a l'«Esquerra». En general, però, no hi veig entre els homes que queden en aquest partit — salvant algun cas excepcional — cap hom de temps polític. I si us he d'esser sincer us diré que em fa més il·lusió que ingressin a l'«Esquerra» xicots joves que no hagin actuat d'una manera prement en política que prestigis relatius fracassats. Són els joves els que poden fer més bona feina i els que convenen al partit.

Ara — continua referint-se a la posició de "La Publicitat" — tot és fer elogis del nou Govern. Si aquests elogis fossin sincers no hi hauria res a dir. Ben aviat, però, aprofitant qualsevol ocasió, iniciarà la virada. Dirà, potser, que alguns consellers són massa joves i mancats d'experiència; insinuarà que tot aniria millor si fent una concentració d'«Esquerra»... i si ens ho creiem, ja hauran aconseguit el que volien uns quants senyors, i si no ens ho creiem, aleshores aquest Consell d'ara serà pitjor que l'anterior... L'«Esquerra» tornarà a ésser una cosa infecta. Política tortuosa, ja us ho he dit.

Comentem el fet que els editorials que publica ara "La Publicitat" d'elogi a Macià i a alguns dels homes que avui són al Govern, els escrigui la mateixa ploma, la mateixa mà que ha escrit, fins ara, les coses més gruixudes

LES NOVES AUTORITATS GOVERNATIVES

El nou cap Superior i la policia de Barcelona

Saludem cordialment el senyor Jesús Pérez Salas, que ve a substituir en la Direcció de policia de Barcelona el senyor Ibáñez. No tenim per què insistir, avui que ha estat rellevat del seu càrrec, en la campanya que LA RAMBLA ha sostingut contra aquest senyor. La terrible raó dels fets, que

han vingut succeint-se amb una tràgica continuïtat, és la millor raó que avala la nostra actitud.

El senyor Pérez Salas, nou cap superior, és un republicà de cor. A partir de 1923 fou un enemic de la dictadura que acabava d'implantar-se. Militar, sabé, acatar, des del primer moment, l'única potestat digna que podia acatar-se: la del poder civil. La de la voluntat del ciutadans. Esperem que amb ell ens podrem entendre.

I bé. La nostra salutació al nou cap Superior de policia, ha d'anar seguida de la reiteració de la nostra vella demanda: cal reorganitzar ràpidament la policia de Barcelona, que, per les causes que sigui, no compleix amb la seva missió. I no són pas arguments vells els que haurem d'utilitzar per demostrar les nostres paraules. Són tristos arguments recentíssims: cinc atracaments realitzats abans d'ahir a Barcelona, dels quals han resultat un mort i un ferit greu, ultra el considerable perjudici econòmic a diverses cases comercials.

Naturalment que no en donem la culpa al senyor Pérez Salas, que acaba de possessionar-se del seu càrrec. Però li fem present que el que passa és fruit de l'actuació d'un antecessor que cal rectificar sense perdura de moment. Gràcies a aquesta actuació dissortadíssima — ens sembla un qualificatiu gairebé elogiós — Barcelona és avui la Mea espanyola del pistolisme i del delictes. Aquí s'assassina impunement, s'han organitzat bandes d'atracsadors, s'han fabricat explosius durant mesos i mesos. Aquí es juga, aquí es tima, aquí es roba, aquí es comercia en cocaïna, aquí funcionen societats dedicades a l'estafa en gran escala, aquí es practica a fons la usura i existeix una gran indústria — de les primeres d'Europa — dedicada al tràfic de dones.

Això només vol dir una cosa: que la policia, per les causes que sigui, no funciona. Els últims atracaments i els actes de sabotatge a que segueix estant sotmesa la indústria d'ebenisteria, en són una prova contundent. Els primers, no són atracaments esporàdics. Són veritables assalts en quadrilla, per homes armats, contra oficines i establiments comercials. El segon no és de cap manera un fet casual, sinó una organització que actua en una zona social perfectament limitada.

I prescindim ja dels fets anarquistes del dia 8, en els quals Barcelona ha estat quarter general de la faistada a tota la República. Aquí s'ha organitzat el moviment, s'han fabricat i enviat els explosius, s'han celebrat reunions, s'han tramès els emissaris, s'ha abandonat la vigilància dels capdavaners, fins al punt que dos d'ells han actuat durant més de dos mesos fora de la pista de la policia, i un altre, el famós «Valladolid», que morí en el que fou Sindicat de la Metallúrgia, a les Rambles, feia més d'un any que corria per Barcelona sense que la policia en sabés una paraula. I quan algun agent conscient del seu deure ha efectuat una detenció important — de pistolers classificats que es dedicaven, per exemple, al tràfic de cocaïna — ha hagut de veure com el delinquant era posat en llibertat al cap de quinze dies de la detenció.

Cridem l'atenció d'aquests fets al digne nou cap Superior de policia. Coneixem el seu afecte a la República i la seva decisió personal davant les situacions. Estem segurs que ell no veurà atacs contra ningú en les nostres paraules, sinó el desig sincer de veure acabar d'una vegada amb una organització que és una vergonya per a Barcelona i un perill per al règim.

No pot ésser justificació de res el fet de l'imminent de traspass de serveis. Sota l'Estat central o sota la Generalitat, la policia no ha de fer més que una sola cosa: complir amb la seva funció.

de Macià, d'aquells homes i de les seves tendències. Ho comentem com ho comentàvem moments abans en una penya d'ateistes. Lluhi concreta el seu parer sobre el cas Hurtado recordant-nos un editorial recent de "L'Opinió" titulat "Un altre dia, germà...". Quant a l'ingrés dels elements esquerrans que queden a Acció Catalana — "ingrés", remarca — repeteix les mateixes paraules que ens ha dit uns moments abans: "l'«Esquerra» no és un partit tancat".

No hem pogut resistir la temptació — som periodistes — d'aprofitar aquell contacte amb l'ex-cap del Consell de la Generalitat per demanar-li quina serà la seva actuació política futura: — Sempre — ens diu — dintre de l'«Esquerra» Republicana de Catalunya partit d'història glo-

riosa, al qual devem tot el que som. Per nosaltres, el partit està per damunt de totes les diferències que puguin haver-hi. L'«Esquerra» té una massa admirable, com cap altre partit no ha tingut mai. I avui com ahir, i demà i sempre, només tindrem per norma i guia una cosa: els principis democràtics del partit.

Lluhi ens manifesta el seu optimisme. A desgrat dels fets passats — diu —, estic convençut que el nostre criteri triomfarà del que defensen els senyors Espanya, Mies i d'altres. Contesta afirmativament quan li preguntem si ell i els seus amics defensaran llur punt de vista a l'hora oportuna. A la reunió de majoria o en ple Parlament — diu —, els diputats de l'«Esquerra» podrem opinar lliurement. El defensarem i el guanyarem.

LES NOVES AUTORITATS GOVERNATIVES

El senyor Claudi Ametlla, governador civil

Prescindint de les circumstàncies de caràcter polític que han concorregut en el nomenament de governador civil de Barcelona a favor del senyor Claudi Ametlla, amic nostre i vell company de Premsa, hem de felicitar-nos cordialment de l'encert que significa la seva presència en un lloc tan delicat com el Govern civil a la nostra ciutat, amb més motiu en aquests moments en els quals, ultra la greu qüestió de l'ordre

públic, hi ha en curs el traspass dels serveis de l'Estat a la Generalitat.

Bon català, bon republicà, home modern i liberal, amb una llarga experiència de les coses i amb un coneixement profund dels problemes de Barcelona, estem segurs que el seu pas pel nostre Govern civil serà una constant facilitat de solucions, en tots els aspectes.

Vell periodista català, la seva vida ha estat un constant contacte, de vegades dur i difícil, amb la realitat més crua. Les redaccions, les agències de Premsa, l'han fet un ciutadà del món. I, des dels inicis, l'escalf de nobles ideals de llibertat i de democràcia. La República sabé valorar bé la personalitat de Claudi Ametlla en confiar-li el Govern civil de Girona. La confirmació més clara de la seva capacitat ha vingut ara, en substituir el senyor Moles, en hores delicades per molts conceptes, al Govern civil de Barcelona. Les primeres declaracions del nou governador a la Premsa, concretes i justes, donen la mesura de l'obra a realitzar des del seu càrrec:

— Aquí no és legisla: s'executa. Aquí no hi ha expedients: hi ha conflictes. Dues qüestions em preocupen fonamentalment, i tot el meu entusiasme serà per donar-los solució: la del traspass de serveis de l'Estat a la Generalitat de Catalunya, d'acord amb la llei autonòmica, i l'ordre públic, que mantindrà a tota costa.

Es prou. Estem segurs que el senyor Ametlla sabrà fer honor a aquestes paraules seves als periodistes en encarregar-se del Govern civil de Barcelona. I en manifestar aquesta absoluta confiança en Claudi Ametlla, ens plau de reiterar-li la nostra salutació més cordial i sincera.

Després de la faistada

S'ha de condicionar severament la reobertura dels Sindicats de la C. N. T.

"Solidaridad Obrera" ha publicat aquests dies uns amenaçadors entreflets en els quals es demana, s'exigeix, la immediata reobertura dels Sindicats clausurats, després de la "faistada" del dia 8.

I bé. L'autoritat governativa no pot accedir així com així al que demana, el periòdic de la Conederació. Enemics de tota anormalitat, entenem que en aquest cas l'anormalitat estaria, precisament, en la reapertura i funcionament d'unes entitats que actuen sense cap mena de control legal. Aquesta història és vella. Els republicans ens la sabem de memòria d'ençà del 14 d'Abril, i no és possible que accedim, no és possible que les autoritats republicanes accedeixin a que la història torni a començar.

Fins a l'última clausura — i subratlem la nostra absoluta conormitat amb ella — els Sindicats de la C. N. T., han actuat en la més absoluta independència en relació amb la Llei. Han actuat com si la Llei no existís. Només quan no els ha tocat altre remei — com en els casos de celebració d'assemblees i reunions — han demanat permís governatiu. Fora d'això ni han portat llibres, ni han sotmès la seva economia al control oficial, ni han donat compte de les seves Junes directives, ni dels seus afiliats, ni de les seves cotitzacions, ni de res. La Llei d'Associacions ha estat per la C. N. T., sota l'ègida durrutiana, paper mullat. Allà no hi ha hagut més voluntat ni més iniciativa que la dels capítosts anarquistes.

Ara, després dels criminals fets del 8 d'aquest mes, "Solidaridad Obrera" exigeix amb urgència la reapertura dels Sindicats. Ells serviren de nucli per a organitzar la revolta. En els Sindicats s'emagatzamaren armes i es planejaren atracaments. Des dels Sindicats es plantà cara a la força pública amb bombes i pistoles. Els Sindicats serviren, en suma, no com a organismes de resistència professional obrera, sinó com a quaters generals de l'anarquisme en acció i del delictes convertit en programa social.

I bé, no. Les autoritats de la República no poden de cap manera autoritzar sense severíssimes condicions la reapertura dels Sindicats de la C. N. T. Aquestes condicions poden resumir-se en una sola: actuació dintre de la Llei. Què vol dir, per si la F. A. I. encara no ho sap, que és molt possible: rendiment de comptes, llibres de caixa, d'actes, d'afiliats, sotmesos en tot moment a la revisió de l'Estat; nomenament de Junes i aprovació d'aquestes Junes pel Govern civil; Estatuts aprovats prèviament; publicació periòdica dels ingressos i despeses, consignades partida per partida. Què vol dir actuació pública, clara, concreta, precisa, neta, ni més ni menys que qualsevol altra entitat pública de qualsevol caràcter i de qualsevol tendència.

Si la C. N. T. no sotmet prèviament els seus Sindicats a aquesta condició legal, la República no té per què autoritzar la seva reapertura. La llei republicana és prou àmplia perquè puguin acollir-s'hi totes les entitats i totes les tendències. Si no s'accepta aquesta Llei és que es busca la impunitat per al delictes. I així la República — tractant els Sindicats obrers o de Societats aristocràtiques — no ha de consentir-ho. Digui's Durruti o digui's Sanjurjo el seu capítost.